

— θέντα ἐκ τοῦ τόξου τοῦ σανιδώματος διὰ βίας ὑπερανθρωπίνης.

— Ἐθεώρει τὸν Ἀκακίαν μετὰ ζηλοτυπίας καὶ θαυμασμοῦ!

— Ἐλάμεν τοῦτο, σύντροφε! τὸν ἐρωτᾷ μετὰ φωνῆς ἐτι μάλλον ἡλαιομένης ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὡσανεῖ εἶχε καταπίει βόλους θερμῆς ἄμμου.

Ὁ μαῦρος ὠπισθοπόρησεν εἶχε φόβον εὐρισκόμενος ἐνώπιον τοῦ ἰσχυροῦ τούτου καταδίκου, τοῦ ἱκανοῦ νὰ κατασυντρίψῃ τὸ ὄργανον τῆς τιμωρίας του καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τοῦτο ὡς ὄπλον.

— Σὺ ἔσωσες τὴν κυρίαν; τὸν ἐρωτᾷ μετ' ἀγωνίας ὁ ἡμίδουλος.

— Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Ἀκακίας.

Δάκρυ ἔρρευσεν ἐκ τῆς γωνίας τῶν βλεφάρων τοῦ Τερράλ. Μειδιάμα ὑπεξέφυγε ἐκ τῆς περιφέρειας τῶν χειλέων του. Καὶ ἐκτείνας τὰς πληγωμένας χεῖρας πρὸς τὸν ἄραθα.

— Ἀκακία, τῷ λέγει· σὲ ἀπεύθυνα ὑβριστικοῦς λόγους. Ἐσφαλα. Σοὶ συγχωρῶ τὸ κατ' ἐμοῦ μίσος. Ἀπὸ τοῦδε μὴ φοβῆσαι ποσῶς τὸν σύντροφόν σου· θὰ ἦναι, ὡς σὺ, πιστὸς θεράπων τοῦ Δὸν-Γοντράν. Ἦδη ὅμως ὑπαγε νὰ εὕρης ἄλλας χορδὰς καὶ δέσον στερεώτερον τὰς χεῖράς μου. Καὶ ἀφῆκεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ τόξου τοῦ σανιδώματος.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΙΝΙΑΝ

(Συνέχεια ὁραφυλ. 26.)

Μεγάλως συνεκινήθη ὁ Φερδινάνδος ἰδὼν πάλιν τὴν Μαλβίνην καὶ διὰ τοῦτο ἡ θέρμη ἐπανῆλθε βαθμηδόν· ἡ μὲν φωνὴ του ἐγίνετο μάλλον ἀργυρᾶ, αἱ δὲ παρειαὶ ἐβάφοντο ἤδη διὰ τοῦ ψευδοῦς ἐκείνου χρώματος, τοῦ ὁμοιάζοντες τῷ ῥόδῳ τῆς ὑγείας, καὶ σπινθῆρες ἐγύνοντο ἐκ τῶν βλεμμάτων καὶ αἱ χεῖρές του ἦσαν περλογισμέναι. Καὶ ὅμως ὁ πάσχων εἶχε πλήρες τὸ λογικόν, διότι ἡ παρυσία τῆς κυρίας Μαρινιάν ἀνεχαίτιζεν ἐτι τὴν παραφορὰν τοῦ πυρετοῦ. Ἡσθάνετο μὲν τὰς φρένας αὐτοῦ κλονιζόμενας, ἀλλ' ὥς τις δαιτυμὼν ἐπιμένων νὰ σωφρονῇ ἐν τῇ κραϊπάλῃ τοῦ δειπνοῦ, μετὰ πολλὰς προσπάθειάς ἐκράτει ἐν ἀρμονίᾳ τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, καὶ ἤκολούθει δυσκόλως τὴν σειρὰν τῆς νοημοσύνης, ἥτις ἐξέλειπεν ὁλονὲν ἐν τῇ παραφορᾷ, καὶ ἡ πάλιν αὕτη ἐπέφερε βιαιοτάτην τινὰ κρίσιν. Αἶφνης δὲν ἠδυνήθη ὁ ἀσθενὴς νὰ προφέρῃ ἡ ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις πρὸς τὰς γινόμενας αὐτῷ ἐρωτήσεις καὶ ἡ Μαλβίνη εἶδε μετὰ τρόμου τὰ πράδοξα σημεῖα τῆς παραφροσύνης, ἅτινα ἐπεχύνοντο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀτυχοῦς τραυματίου· οἱ μὲν

ὄφθαλμοὶ ἐμεγαλύνοντο, μειδιάμα δὲ ἀναίτιον καὶ διαρκὲς ἐπλανᾶτο ἐπὶ τὰ χεῖλη του. Ἡ παιδίσκη τότε ἐχύθη ἐκτὸς τῆς θύρας πρὸς ζήτησιν βοήθειας, ἀλλ' ἡ Μαλβίνη ἐγερθεῖσα, ἐστάθη ὀρθὴ παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τῷ ὠμίλει μετ' ἀταραξίας πλαστῆς, ἐλπίζουσα νὰπραύνη οὕτω τὴν παραφορὰν του. Ὁ δὲ Φερδινάνδος δὲν ἐβλεπε πλέον ὀρθῶς τὰ ἀντικείμενα, τὸ πνεῦμά του ἵπτατο ἤδη πρὸς τὸ ἄγνωστον τῶν ὀπτασιῶν καὶ ὀνείρων βασίλειον, κείμενον ἴσως ἐν ἄλλῳ τινὲ κόσμῳ, καὶ ὁ ἀσθενὼν ἐγείρων τὴν δεξιάν ἐδείκνυε τὴν ὁροφὴν, ὡς ἐὰν ἠκολούθει ὀπτασίαν τινὰ ἐπὶ τοῦ στερεώματος ἐπιφαινομένην.

— Ἰδέ την, ἔλεγε διὰ φωνῆς ὡσεὶ ἀπὸ μέταλλον ἐκχυνομένης, ἰδέ την! αὕτη εἶναι τὸ ἄστρον μου· πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ ἔλθῃ... αὕτη ὀρμάται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, ἀντίθετος τῶν λοιπῶν ἀστέρων... Τὴν αὐγὴν ἐκλείπει ἐν τῷ ὠκεανῷ τοῦ ἡλίου, ἰδὲ, φαίνονται ἐτι τὰ ἔχνη τοῦ δρόμου τῆς· ὦ ἐπανῆλθε! ὦ τί εὐτύχημα!

Καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἂν ἡ ὀπτασία ἐξέλιπε καὶ μετ' ὀλίγον ἰδὼν τὴν Μαλβίνην, δὲν τὴν ἐγνώρισε καὶ τῇ εἶπεν.

— Εἶδες ἄνθρωπόν ποτε μάλλον ἐμοῦ ἀξιοθρήνκτον; εἶχον φίλην μίαν περιστερὰν, ἐπέταξε καὶ με ἔφυγε. Ἀγαπᾶς τὰ μεγάλα δάση, τὰς λίμνας, τὰς σκοτεινὰς κοιλάδας;... Ἄνοιξόν μοι τὴν θύραν τῆς ἐρημίας, ποθῶ τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα... Ἐγὼ ἀγαπῶ μίαν παρθένον, εἶπε μετὰ φωνῆς ταπεινότερας, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μυστήριον... τὴν ἔχουν δεμένην, λῦσον αὐτήν... ἀνάγκη νὰ κρύψω τὸ αἶτιον τοῦ θανάσιμου πάθους μου... σὺ, ἥτις με βλέπεις, μήπως γνωρίζεις τὴν παρθένον;... εἶναι μυστικὸν ἀπαρᾶσιαν...

Ἡ κυρία Μαρινιάν τώρα ἔβαλε εἰς τὸ στόμα τοῦ πάσχοντος τὸ ῥινόμακτρον τῆς, ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν βραχίονα, τὴν ὥθησε βιαίως καὶ ἐπεφώνησε μετὰ παραφροσύνης.

— Θέλεις νὰ μοῦ ἀρπάξης τὴν Μαλβίνην;... σὺ;...

Καὶ πολλοὶ ἔσπευδον εἰς βοήθειαν τοῦ ἀσθενοῦντος, ἀλλ' ἦτο ἀργά, τὸ μέγα δυστύχημα ἐτελέσθη — ἀπεκάλυψε τῇ Μαλβίνῃ τὸ ὄνομα ἐκείνης, ἣν ἐμελλε νὰ ἀγαπᾷ μέχρι τοῦ τάφου. Τότε δὲ εὗρον τὴν Μαλβίνην ὑπτίαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, λειποθυμοῦσαν καὶ εἰς χωρικὸς ἔσπευσεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἱερέως ἱατροῦ, ὅστις ἀπαντηθεὶς καθ' ὁδὸν, ἔφθασε μετ' ὀλίγον. Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἡ κυρία Μαρινιάν, ἀναφέρουσα ἐαυτήν, ἐκάθητο εἰς τὸ δαμάτιον τῆς χωρικῆς παιδίσκης, ἥτις δὲν τὴν ἄφινε πλέον συντροφευομένη καὶ ἀπὸ τὰς ἀδελφάς τῆς. Ἀλλ' ἡ Μαλβίνη ἐνευσεν εἰς τὸν ἱερέα νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν πάσχοντα, δι' ὃν ἐκαλεῖτο καὶ παρεκάλεσε τὰ κοράσια νὰ τὴν ἀφῇωσιν ὀλίγας στιγμὰς μόνην, ὑπήκουσαν δὲ ταῦτα καὶ ἐκλείσαν τὴν θύραν. Ἐδῶ ὑπῆρχεν εἰκόνισμά τι τῆς Παναγίας ἐπὶ θυρίδος τινὸς κείμενον, εἰς τὴν γωνίαν

νίαν του δωματίου, κύκλω δὲ ἤρτωντο στέμματα ἰων μαρμυρῶν ἢ ἡλίου· ἔσπευσε λοιπὸν ἡ Μαλβίνη καὶ ἐγονάτισε πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου, δάκρυα δὲ ἔρρον ἐπὶ τὰς χεῖρας ἄρθον· δὲν προσήχετο ἡ ἀνεστατωμένη ψυχὴ της, ἀλλ' ἐκ τῆς περιθρο-
νίστης τῶν τοῦ κόσμου ἵπτατο πρὸς τοὺς οὐ-
ρανούς, ποθοῦσα νὰ διαρρήξῃ τὰ γήινα δεσμά της. Οὐαί! ἡ δυστυχὴς περιττερὰ κατέπιπτε πάντοτε εἰς τὴν γῆν. Μετὰ δὲ παρέλθουσιν ὀλίγων στιγμῶν ἠκούσθη γλυκεῖα τις φωνὴ εἰς τὴν θύρην, ἡ φωνὴ τῆς παιδίσκης καὶ ἡ κυρία Μαρρινιάν, ἀπομάχασα τὰ δάκρυά της, ἐξήτησε νὰ ἀναλῇ τὸ προτοῦ μειδίον ἀλλὰ δὲν κατάρθωσε νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἐπιμοχθὸν τινα ἀταραξίαν, ἀνωφελῶς κρύπτουσα τὴν ψυχικὴν ἀνεμοζάλην. Ἠνέφεζε δὲ τὴν θύρην καὶ μηχανικῶς πως λαβοῦσα ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τῆς παιδίσκης μετὰ περιπαιχθείας καὶ ἡ χωρικὴ ἡσπᾶσθη τὴν δεξιὰν τῆς ὠραίας δεσποίνης της, λέγουσα μετὰ φωνῆς εὐθύμου.

— Ἠσάχασε, ἀρχόντισσα, ὁ ἄρρωστός μας εἶναι καλλίτερα, κοιμάται καὶ ὁ ἐφημέριος εἶναι εἰς τὸ πλευρόν του· ἡ ἀγιοσύνη του λέγει ὅτι εἶναι ἡ χθεσινὴ θερμὴ καὶ ἔπρεπε νὰ ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ πάλιν, βεβαιώνει ὅτι ὁ κύριος Ἀρώνης θὰ περᾷ τὴν νύκτα ἐξαιρέτα.

Καὶ μετ' ὀλίγων ἐλθὼν ὁ ἱερεὺς ἐβεβαίωσε καὶ αὐτὸς τὴν κυρίαν Μαρρινιάν, αὕτη δὲ τῷ εἶπεν, ὅτι ὁ κόμης θεὸς της θέλων νὰ συνδράμῃ τὰς γενναίας φροντίδας του, ἐκάλεσεν ἀπὸ τὴν πλησιε-
στέραν πάλιν ἓνα ἱατρὸν, ὅστις πιθανῶς ἔρθασεν αὐθημερόν. Ὁ ἱερεὺς ἔχαρεν πολὺ.

— Ἀγκαλὰ, ὑπέλαβεν ἡ Μαλβίνη, ὁ ἱατρὸς δὲν θέλει εἶναι χρησιμώτερος τοῦ ἀποστολικοῦ ἱατροῦ, ὅχι, βεβαίως, κύριε ἐφημέριε· ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἀνταποδώσῃ τὸ καλὸν τὸ ὑπὸ τοῦ φίλου εἰς ὑμᾶς ὀφειλόμενον. Ἀλλὰ δύναμαι ἄρα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ διὰ τὴν εὐσπλαγγνίαν σας; Ἀρ-
μόζει εἰς ἡμᾶς νὰ ἐπινώμεν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ὕψιστον νὰ ἀνταμείψῃ διὰ τῆς ἐκτου χάριτος καὶ τοῦ παραδείσου; . . . Ἰγναίνετε, κύριε ἐφημέριε, ὠραία εἶναι ἡ ἐντολὴ σας! . . .

Καὶ ἡ κυρία Μαρρινιάν ἡσπᾶσθη τὰ περικυ-
κλοῦντα αὐτὴν κοράσια καὶ ἔθλιψε τὰς χεῖρας τῶν καλῶν ὀρεινῶν, οἵτινες τῇ ὑπεσχέθησαν νὰ πέμ-
πωσι καθ' ἑκάστην εἰς τὸν πύργον ἐπίτηδες ἀν-
θρώπων ἵνα ἀναγγέλλωσιν εἰς τὸν κόμητα Μαρρινιάν περὶ τῆς υγείας τοῦ φίλου του. Εἶτα δὲ ἔσπευσε νὰ καταβῇ καὶ ἀνέλαβε τὸν δρόμον τὸν ἄγοντα εἰς τὸν πύργον. Οἱ ὀρεινοὶ ἠκολούθουν ἐπὶ πολὺ διὰ τοῦ βλέμματός τοὺς τρεῖς ἵππους βαδίζοντας ἐπὶ τῆς χιόνος.

ΙΑ'.

Ἐλθε μὲν τὸ φθινόπωρον, ἂν καὶ ἄνεμοι μα-
λακοὶ καὶ φωτεινότεροι ἀκτίνες ἡλίου ἐπανήρχοντο ἐπιπνίζοντα μέσῳ τῶν κοιλάδων καὶ εἰς τὰ πλά-
για τῶν βουνῶν, τὰ δὲ λειβάδια ἐστρώθησαν πά-
λιν διὰ τῆς χλόης καὶ τινες ζῶναι χιόνος ἐνθα καὶ

ἐνθα ἀναφινόμεναι, ἐμαρτύρουν ὅτι εἰς τὴν ὠβέρ-
νην ἐπανήλθον αἱ ὠραῖαι καὶ ζωογόνοι ἡμέραι.

Καὶ βεβαίως ὁ ὠραῖος οὗτος καιρὸς ὠφέλησε σημαντικῶς τὴν υγείαν τοῦ Φερδινάνδου, ἀναλαμ-
βάνοντος βαθμηδὸν τὰς δυνάμεις του. Ἡ δύνατο δὲ ἀκινδύνως νὰ περιπατῇ κατὰ τὰς θερμότερας ὥ-
ρας καὶ νὰ κάθεται μόνος εἰς ἐρμηκίαις, ὧν ἐγνώ-
ριζε καὶ τοὺς βράχους καὶ τὰ δένδρα, ἢ εἰς τὰς ὄχθας τῶν ρυάκων, ὧν πολλάκις ἐγεύθη τὰ νάματα τὰ χρυσὰ καὶ βαλσαμωμένα. Καὶ ἐπιστρέφων ἐκ τῶν μελαγχολικῶν περιπάτων, ἔφερε πάντοτε μεθ' ἐκτου ἄνθη τινὰ τοῦ ἔαρος, ὅσα ἢ ἐπὶ λόφων δια-
τηροῦνται κατωκημένων, ἢ καθρεπτίζονται, παρὰ τὰς ὄχθας, εἰς τὰ ὕδατα. Ἡ μαλάχη, ἡ ὅσω τα-
πεινὴ τοσοῦτον ἀγαθοεργός, ἡ ἀνεμώνη ἡ πολὺ-
χρους, φίλη τοῦ φθινοπώρου, πάντοτε ἐπὶ τὰ ὕψηλά διατηρωμένη καὶ παρομοιάζουσα εἰς τὰ πνεύματα τὰ τολμηρὰ καὶ ῥεμβάζουσα, καὶ ὅλα τέλος τὰ ἐ-
παφροδίτα ἄνθη, ὅσα μένουσιν εἰς ἡμᾶς ὡς τελευ-
ταῖοι φίλοι, οἵτινες δὲν μᾶς ἀφίνουσιν ὅταν ἐρχων-
ται ἡμέραι συμφορῶν καὶ θλίψεων· ὅλα ταῦτα ἐ-
πλεον τὰς ἀνθοδέσμας τοῦ Φερδινάνδου.

Ἐνθὺ δὲ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐβράδυνε παρ' ἔθους τὴν ἐπιστροφὴν του, ἡ Ροδώπη, ἡ γνωστὴ εἰς ἡ-
μᾶς παιδίσκη, τὸν ἐπέπληξε διὰ χάριτος ἀφελούς ἀλλ' ἀμιμήτου, καὶ αὐτὸς, μειδίων διὰ τὸν ἐράσ-
μιον θυμὸν της, ἔπληξε διὰ τῶν ἀνθῶν του ἐν αὐ-
τοσχέδιον στέμμα καὶ τὸ ἀπέθηκεν εἰς τὴν κεφα-
λὴν τῆς ἐρασμίας παιδίσκης. Αὕτη δὲ, οὕτως ἐ-
στεμμένη, ἐφαίνετο ὡς νύμφη τις ἀρχαιοπρεπὴς καὶ ὁ Φερδινάνδος τῇ ἔλεγεν ὅτι οὐδέποτε πλάσ-
ματα ἀγγελικὰ, ὡς αὕτη, θυμούνουσιν ἀπὸ καρ-
δίας, ἀλλὰ τὴν ἀκαριαίαν ταύτην φαιδρότητα τῆς
ψυχῆς του, ἔσβεσεν ἀμέσως ἡ ψυχρότης τοῦ δια-
λογισμοῦ· ὦ ναί! ὑπάρχουσι θλίψεις ἐπίσημοι,
αἵτινες, ὅπου καὶ ἂν εὐρεθώμεν, ὅπως καὶ ἂν σκε-
πτώμεθα, ποτὲ δὲν ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν νοῦν μας.

— Ἀλήθεια; ἀπεκρίθη ἡ Ροδώπη· ἂν ἦναι, ὅ-
μως ἐγὼ σοῦ φανερόν· ὅτι εἶμαι κακὴ καὶ μαλ-
λώτρα, ἂν μάθῃ ὁ ἀδελφός μου, ὁ ἀποστάτης ἄρ-
ρώστος ὅτι ἔχω δύο γράμματα τοῦ ἀπὸ τὸν πύρ-
γον, θὰ τὰ κρατήσω διὰ νὰ μάθω γράμματα.

— Ἀδελφὴ Ροδώπη, εἶπεν ὁ Φερδινάνδος ὅτι θέλεις κράτει, ἀλλὰ δός μοι τὰ γράμματα, θέλω νὰ μάθω πῶς εἶναι οἱ φίλοι μου.

Τὸ κοράσιον τότε ἔδωκεν αὐτῷ ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος, ἣν ὁ Φερδινάνδος, καθήσας, ἀνέγνω οὕτω πως ἔχουσιν.

« Ἡ λύπη μου δὲν γράφεται! ἡ τύραννος πο-
δᾶρα ἐπιμένει καὶ ὀλονὲν μὲ κρατεῖ αἰχμαλώτον. ὦ φίλε! εἶμαι ἀπαρηγόρητος διότι ἀδυνατῶ νὰ σὲ ἐπισκέπτωμαι ἀσθενοῦντα, ἂν καὶ αἱ τακτικαὶ ἐπιστολαὶ σου μᾶς χαροποιῶσι, ἂν καὶ εὐλογῶμεν τὸν ὠραῖον καιρὸν, ὅστις βελτιώνει τοσοῦτον τὴν υγείαν σου. Οἶμαι! ὁ χειμὼν ἐπέρχεται, ὡς τις ἀπαίσσιος δαίμων, φέρων πανταχόσε τὴν καταστρο-
φὴν, ἀκουσόν με ἀγαθὲ φίλε, ἀκουσον εὐμενῶς τὴν διήγησιν τῶν θλίψεών μας.

« Γνωρίζεις, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἐκτιμᾷ, ὅσον ἐγώ, τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρός σου, διὰ τοῦτο οὐδέποτε ἐφαντάσθην ὅτι δύνασαι θέλων νὰ μὲ λυπήσης. Ἀπόδειξις τῆς εἰς σὲ πίστεώς μου εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστηρίου μου, ὃ δὲ Φερδινάνδος προετοίμα ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον ἢ νὰ φανῇ ἀχάριστος, ἢ νὰ διαψεύσῃ τὴν ἀβροφροσύνην του. Ὁχι, ὄχι! οἷός ἐστιν καὶ ἂν ἦναι ὁ ἐνθουσιασμός του, διὰ τὴν ἀνίστασιν τῶν χωρίων, διὰ τὴν δέσποιναν τῶν βουνῶν, διὰ τὸν ἀγγελὸν τῶν τεθλιμμένων, ἐρκίζομαι εἰς τὸ εὐαγγέλιον ὅτι θέλει σιωπᾷ πάντοτε πρὸ τῆς Μαλβίνης.

« Ἀλλῶ, φίλε μου, μήπως πάθος τοσοῦτον κραταῖον, ὡς τὸ πάθος σου, δὲν δύναται νὰ τὸ μαντεύσῃ ψυχὴ, ὡς ἡ ψυχὴ τῆς; εἶναι ἀστέρες τινὲς συμπεφρόμενοι τῇ αὐτῇ ἀγωγῇ δυνάμει...

« Πρὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν, ἃς ἦς ἐπεσκέφθημεν τὸν πληγωμένον ἡμῶν φίλον, τῆς Μαλβίνης ὁ χαρακτήρ καὶ αἱ ἐξεῖς ἡλλοιώθησαν ἐπαισθητῶς. Φαίνεται μοι ὅτι ὑπέπεσαν εἰς εἰδός τι μονομεροῦς συννοίας, ὅπερ εἶναι συνέπεια βιαίας τινὸς συγκινήσεως, ἀγγελίας τινὸς ἀπροσδοκίτου, παραδόξου τινὸς ἀποκαλύψεως. Οὕτω δὲ τὸ περιλαμπές ἐκεῖνο πνεῦμα ἐπισκιάζει ἐνίοτε ἡ μελαγχολία, οὕτω τὴν προτοῦ γλυκεῖαν καὶ ἀτάραχον ψυχὴν διαταράσσει ἡ ἀπόγνωσις ὅποια τις κατηνέχθη ἐπ' αὐτὴν ἀνεμοζάλη; Πολλάκις ἡ Μαλβίνη γονυκλιτεῖ πρὸ τῶν εἰκόνων τῆς ἐκκλησίας, ἐκλύεται ὑπὸ τῶν δακρύων καὶ φεύγει ὅπως μὴ φωραθῇ τάλαιπωρομένη. Χθὲς ἤλθε πρὸς με πάσχουσα καὶ ὠχρὰ καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖράς μου μετὰ στοργῆς περιπαθεστάτης, μοι εἶπε τὰ παράδοξα ταῦτα λόγια. « Ἀγαπητέ μου θεῖε! εἶναι πολλαὶ ἡμέραι ἀφοῦ σκυθρωπῶ καὶ φοβοῦμαι μὴ σὲ λυπήσω, σὲ τὸν δευτέρον μου πατέρα. Ἐπασχον, μοῦ ἠνώχλουν τὸ πνεῦμα ζοφεραὶ προαισθήσεις, ἐστέναζον ἀπὸ καρδίας ὡς στενάζουσιν οἱ τάλαιπωρομένοι, ἀλλ' ἀγνοῶ τὴν αἰτίαν, θαρρῶ μόνον ὅτι ταῦτα προέρχονται ἀπὸ νευρικήν τινα προσβολήν, ὅς ἦς καὶ ὁ πατήρ μου ἔπασχεν, ἥτις μὲ ἐνοχλεῖ κατ' ἔτος ὅταν ἄρχεται ὁ χειμῶν. »

« Αἶ φίλε μου! καὶ τί ἠδυνάμην νὰ ἀποκριθῶ εἰς τὸ παιδίον τοῦτο; ἡ θλίψις μου συνέτριβε τὴν καρδίαν καὶ ὅμως κατάρθωσα νὰ μειδιάσω καὶ νὰ τὴν ἐνθαρρύνω, καθὼς τις εὐθύμως ὑποκρύπτει τὸν κίνδυνον τοῦ ὁδοιποροῦντος, ἐλπίζων ὅτι τὸν σώζει ἀγνοοῦντα. Εἶπον ὅθεν εἶναι τρελλὴ πλάττουσα ἀνύπαρκτα οὕτω παθήματα, ὅτι εἶναι ἐρασμιωτέρα ἢ πρὶν καὶ τὴν παρεκίνησα νὰ γράψῃ εἰς τὴν φίλην τῆς καρδίας τῆς, τὴν θελκτικωτάτην Σοφίαν, περὶ ἧς πολλάκις τὴν ἤκουσες ὁμιλοῦσαν, ἥτις εἶναι ὡς αὐτὴ χαρίεσσα καὶ ἀγαθωτάτη καὶ περικαλλής. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας τῇ ἔγραψεν ἡ Μαλβίνη, ἀλλὰ δὲν μοι ἔδειξε τὴν μακροτάτην ἐπιστολήν, μόνον δὲ ὅτε κατέβη εἰς τὴν αἵθουσαν, παρετήρησα ὅτι ἦτο ὠχροτάτη, μοι ἐφαίνετο ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ἤδη ἑτοιμοὶ νὰ δακρῶσιν.

« Βλέπεις, Φερδινάνδε, μέχρι τίνος πιστεύω εἰς

τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρός σου, διηγούμενος τὴν ὁδὴν τῆς εἰς τὸν ἄθων αἴτιον τῆς ὁδύνης, διὸ πᾶς τις ἄλλος ἠδύνατο νὰ καταχρασθῇ ἱσως ἀνηλεῶς τὴν πίστιν μου. Δὲν σοὶ γράφω τι περὶ ἐμοῦ, καὶ τί ἄρα σημαίνει ἡ πλήρης ἢ ἡ ἐλείπης εὐδαιμονία ἐνὸς γέροντος; ζῶ ἄλλη πολιτιμωτέρα ἀπασχολεῖ τὸν νοῦν μου, ἡ ζῶ τῆς Μαλβίνης, ἥτις ἐάν ἐννοήσῃ παράνομον πάθος ἐμφωλεῖον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, ὡ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ζῇ πλέον! πεφοβημένος ὁ ἄγγελος αὐτὸς θέλει ἐγκαταλείψει τὸν κόσμον. Ναί, τὴν γνωρίζω, ἀποθνήσκει — τὸ ἐράσμιον καὶ ἀγνὸν πλάσμα! — ἀποθνήσκει τηκομένη ἀπὸ τὴν αἰσχύνῃ καὶ ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ συνειδότης.

« Σὺ λοιπὸν μόνος δύνασαι νὰ τὴν σώσῃς, [ἀλλ' ὁ καιρὸς σπεύδει καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι μετὰ δακρύων· ἀναχώρησον, κύριε Φερδινάνδε, ἀναχώρησον, φίλε μου, ἀπὸ τὸν ἀπαισίον τοῦτον τόπον. Ὅτε ἤλθον εἰς ἐπίσκεψίν σου, τὴν προτεραίαν τῆς δυστυχούς ἐκείνης μονομαχίας, ὠμίλησα μετ' ἀφροσύνης ἀναρμόστου εἰς τὴν ἡλικίαν μου, προετοιμάσας θανάσιμον δολιχτήριον καὶ διὰ σὲ καὶ διὰ τὴν Μαλβίνην...

« Ἴδου τί ἔπρεπε νὰ σοὶ εἶπω, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι οὔτε θὰ φαντασθῇς κἂν ὅτι ζηλοτυπία ἢ ἐλαχίστη ἐμφωλεύει εἰς τὴν καρδίαν μου... ἐλπίζω ὅτι οὔτε ἐπὶ στιγμὴν σοὶ ἐφάνη κατὰ τοῦτο γελοῖος ἀφοῦ ἐγνωρίσθην. Αἶ, Φερδινάνδε! σήμερον μάλιστα — καὶ τὸ λέγω μαρτυρόμενος τὸν Θεόν — σήμερον ἐλεεῖνολογῶ τὸν παράλογον συνδυασμὸν μου... Ἴδου τὸ βάσανον τοῦ γήρατός μου, ἰδου τὸ κρύφιον ἄλγος τῆς ψυχῆς μου! ἀλλὰ φθάνει τόσον, δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ μεμψιμοιρῶ διὰ τὴν τελευταίαν δοκιμασίαν, ἥτις μοὶ ἐπεβλήθη ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις μου.

« Ὑγίαινε λοιπὸν, Φερδινάνδε, ὁ φίλος καὶ ἡ θλίψις τῶν γηραίων ἐτῶν μου! χαῖρε, ὁ ποιητὴς ὁ αἰείποτε ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης καταδιωκόμενος, χαῖρε, ὁ ἄξιος ζωῆς εὐτυχεστέρας, ὁ ἄξιος πάθους ἀγνοῦ, ὡς τοῦ πάθους τῆς ὠραίας ψυχῆς σου! σὺ ἦλθες ἐν τῇ ἐρήμῳ νὰ ἀναπαυθῇς, ἦλθες νὰ πῆς εἰς τὰ ζωηρὰ νάματα τῶν ἐρῶσεων μας· σὺ δὲν ἐζήτης ἢ τὰ φυλλώματα καὶ τὴν ἐρημίαν, τὰ ἄνθη τὰ ἄγρια καὶ τοὺς βεμβασμούς, ἀλλ' εὗρες ἀνεμοζάλην εἰς τὸ δάσος καὶ μᾶς φεύγεις ἤδη, ὡς προτοῦ ἐφευγες τὸν κόσμον. Ἄς χωρισθῶμεν κἂν χωρὶς ἀγανακτήσεως, διότι ἡ εὐροῦσά σε συμφορά εἶναι ἔργον τοῦ ὕψιστου καὶ καρδία, ὡς ἡ καρδία σου, ὑπομένει ἀγογγύστως τὰ πάντα· ἡ βλασφημία εἶναι τὸ θάρρος τῶν πονηρῶν φύσεων. Ἡμεῖς δὲ, ἡμεῖς εἴμεθα φίλοι σου, πάσχομεν ὡς σὺ, πάσχομεν διὰ σὲ, ἀλλὰ σὲ εὐλογοῦμεν. Ὑγίαινε, Φερδινάνδε, ὑγίαινε, τέκνον μου! »

Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐν ὄχρῳ διέβαιναν ἡσυχῶς ἀπὸ τὰ ὄρη τοῦ Καντάλ, πρὸς ἀρκτὸν διεωθυμένον καὶ ἀπολιπὸν τὰς ὄρεινας ἐρημίας, κατέβη εἰς κοιλάδα περικαλλῇ καὶ εἰσέτι ἐπισκιάζομένην ἀπὸ χλόης καὶ ἀπὸ δρύς παμμεγέθους. Λίμνη δὲ ἔξε-

τείνετο ἐξ ἀνατολῶν, ὥστε καθρέπτης διττάγωνος, περιστεφομένη ὑπὸ ἰτεῶν μακροκλάδων, ἀλλ' ἀφύλλων καὶ τὸ ὄχημα διέβη ἀπὸ τὰς ὄχθας τῆς μεγάλης καὶ ὠραίας ταύτης λίμνης, φέρουσα τὸν Φερδινάνδον, τὸν ὑπρέτην αὐτοῦ καὶ ἕνα ὀρεινὸν νεανίαν, ὅστις ἐπροθυμοποιήθη νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς ἐσχατίας τῆς Ὠβέρνης. Καὶ ὁ Φερδινάνδος ἐσιώπα μελαγχολικῶς διαλογιζόμενος οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐπλανῶντο ἐπὶ τὴν λίμνην, ἀλλ' αἶφνης ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς πυκνὸν τινα πλκτανῶνα προφαινόμενον ἐπὶ τινος λόφου. Καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν δύο ὑψηλοὶ προμυχῶνες καὶ ἰδοὺ πᾶσα ἡ πρόοψις τοῦ πύργου, πρὸς ὃν ὁ Φερδινάνδος ἀνέτεινε βλέμμα προσεχὲς καὶ μακρὸν, καὶ μειδίαμα τι ἐπέψυσε τὰ χεῖλη τοῦ ελαφρόν. Ὅτε δὲ ἡ ὀπτασία ἀνελήφθη, ἐκλινεν αὐτὸς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔπαυσε πλεόν θεώμενος τὰ ὄρη καὶ τὰς περικαλλεῖς ταύτας ἐρημίας.

IB.

Κατὰ τινα ψυχρὰν τοῦ Δεκεμβρίου νύκτα, ὁδοιπόρος τις κατέβαινε ἀπὸ ταχυδρομικῆς ἀμάξης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς ἀγίας Richelieu, τὰ δὲ δωμάτια ὅπου κατῴκησεν ἦσαν ταπεινά, ὅσον ταπεινὴ ἦτο ἡ θεραπεία του. Ὁ μόνος αὐτοῦ θεράπων ἐπέδειξεν εἰς τὸν ξενοδόχον τὸ διαβητήριον τοῦ κυρίου του, γνωστοποιῶν ὅτι ὁ κύριος Ἀρώνης δὲν θέλει διατρίψῃ πλεόν τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν εἰς τοὺς Παρισίους καὶ μετὰ τοῦτο ὁ Ἀνδρέας ἐπέστρεψε παρὰ τῷ Φερδινάνδῳ.

Δύο τινὰ ἠνάγκασαν τὸν Φερδινάνδον νὰ ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους, πρὶν ἀπέλθῃ διὰ παντὸς μακρὰν τῆς πατρίδος του, τὸ μὲν, ὅτι ἐπόθινεν ἑνταμίωσιν φίλον του τινὰ Ἄγγλον, ὅστις ὡς καλὸς Ἄγγλος, ὁδοιπορήσας πολλάκις καὶ πολλὰχρῶ, ἔμελλε νὰ τὸν ἐφοδιάσῃ διὰ τῶν ἀναγκαιῶν αὐτοῦ πληροφοριῶν, τὸ δὲ ἄλλο αἷτιον θέλομεν τὸ μάθει βραδύτερον.

Ὁ Ἄγγλος λοιπὸν πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Φερδινάνδος ἐφθασεν εἰς Παρισίους, ἦλθε πρῶι, τὴν ἐπαύριον, εἰς τὸ δωμάτιόν του. Καὶ ὁ κύριος Κάρολος Βεδφόρ ἦτο μὲν εὐγενὴς καὶ νεανίας διακεκριμένος, εἶχε δὲ καὶ συμπεριφορὰν ἀρίστην, καὶ παιδεῖαν οὐ τὴν τυχοῦσαν· ἐγνώριζε κατὰ σπιθαμὴν τὴν γῆνιν σφαῖραν, διότι ἐκκαιδεκαετῆς ἔτι περιῆλθε τὸν κόσμον, ὅθεν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὅποσα εἶδε μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν εἰκοσιν ὀκτῶ ἐτῶν του. Ἄμα εἶδε τὸν Φερδινάνδον ὠρότατον καὶ ἰσχνόν, ἐπίστευσεν αὐτὸν πάσχοντα νόσημα ὑπατος, δι' ὃ οἱ ἱατροὶ στέλλουσι τοὺς ἀσθενεῖς ὅσον ἕνεστι μακρότερον, προφασιζόμενοι μὲν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος θέλει τοὺς ὠφελῆσαι, ἡ δὲ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι τοὺς στέλλουν νὰ ἀποθάνωσιν ὑπὸ ἄλλου ἱατροῦ ἐπισκεπτόμενοι.

Ὁ κύριος Κάρολος ἐν τούτοις συμβουλευσας τὸν φίλον νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἡπιώτερα κλίματα πρῶτον τῷ ὠμίει περὶ τῶν ὠραιότερων τοῦ Κόσμου τόπων, καλῶν ἰδίως τὰς ὄχθας τῆς Γενούης, τὰ παράλια τοῦ Βοσπόρου, τὸ Βυζάντιον, τὴν Μάκυ-

ρην θάλασσαν, τὴν Ὀδητὸν, οὐδ' ἐλησμονήσεν ἐπὶ τέλους τὴν Κίαν, ἀκολουθῶν πάντοτε εὐθεῖαν τινα γραμμὴν, ὥς τὸ πτηνόν, ὅπερ ἀκολουθεῖ ἵσπιν τὴν πορείαν του, ἀδιαφορῶν διὰ τὰ ὄρη, τὰς λίμνας, τὰ δάση καὶ τὰς ἐρημίας. Ὁ δὲ Φερδινάνδος δὲν ἀπεκρίνετο, περιμένων νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου, ὅστις ἡδύνατο νὰ ἐρεθίσῃ τὸν πόθον του ἐν τῷ ἀπεράντῳ πανοράματι τῶν εἰκόνων, αἵτινες ἐξετυλίσσοντο ὑπὸ τῆς εὐγλωττίας τοῦ φίλου του.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ Ἄγγλος, ὅτι πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν πάλιν τὴν ὀνοματολογίαν μας. Δὲν σοὶ λέγω τι περὶ τῆς Ἑλλάδος, οὔτε περὶ τῆς Ἰταλίας, διότι ὅλος ὁ κόσμος ἀπέρχεται ἐκεῖ, ὅπου ἴσως θέλεις ἀπαντήσῃ ξενοδοχεῖα μεγαλοπρεπῆ καὶ μυρωμένους περιφήμους. Ἄς εἰπώμεν τὴν Πορτογαλίαν, μηδὲν μακρυνόμενοι ἀπὸ τὴν Ἄρκτον, ὅποιοι παραδείσεις! ἐλαϊῶνες ἀνθηροί, λεμονέκι μωσχόδοι, δάση μυρίπνοα, ἐνδιαιτήματα μεμαγευμένα· ἀλλὰ μήπως φοβεῖται τὸν γείτονα ἐμφύλιον τῆς Ἰσπανίας πόλεμον, τὸν πρὸ ἐξαετίας καπνίζοντα καὶ βροντῶντα, δῆδ' ἀτελεύτητον ἦν δὲν θέλει νὰ σῶσῃ οὔτε ἡ πατρίς σου, οὔτε ἡ πατρίς μου; . . . Ἐστω, ἄς διαβῶμεν τὸν Ἀτλαντικόν, ἄς φθάσωμεν εἰς τὴν νότιον Ἀμερικὴν.

Ὁ δὲ Φερδινάνδος νεύσας τὴν κεφαλὴν εἰς δεξιμα ἀπαρσεκείας, ἠρώτησε ταῦτα.

— Τίς εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Ἀμερικῆς; ποῦ εἶναι αἱ ἀναμνήσεις της;

— Δὲν λέγω τὴν ἀρκτῶν, ὑπέλαβεν ὁ Ἄγγλος ἀν καὶ τὸ κλίμα της ἦναι οὐράνιον διὰ τὸ νόσημά σου· ἀλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τοὺς κλασικοὺς τόπους, πρὸς μέρη τὰ κάλλιστα. Ἐγὼ λατρεύω τὴν Ἑλλάδα· ἴσως δὲν τὴν θέλεις γνωρίζω τὸν λόγον σου, διότι ἔχει συνταγματικὸν βασιλεῖα, ὅστις ἔχει τὴν αὐλὴν εἰς τὰς Ἀθήνας! . . .

Καὶ ὁ Φερδινάνδος ἐστέναξε ταπεινῶν τούς ὀφθαλμούς.

— Ἀπλθε λοιπὸν εἰς τὴν Ἀλβανίαν, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ὁ συμπολίτης μου Βύρων τὴν ὑμνησεν, ἐγὼ δὲ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶναι λαμπρὸν τὸ κλίμα της, ὅτι ὁ τόπος εἶναι ζωγραφικὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀνδρεῖοι, ῥιψοκίνδυνοι, ποιητικοὶ τὰ ἦθη καὶ τὰς προλήψεις, ἀπειθεῖς πρὸς κυβέρνησιν, φιλελεύθεροι, λησταί . . .

— Φθάνει τόσον, ἀδυσώπητε περιηγητὰ, ἐπεφώνησεν ὁ Φερδινάνδος, παρ' ὀλίγον ἐκφαυλίζεις τὴν Ἀλβανίαν μου, ἥτις εἶναι ἡ ἀρχαία ἡπειρος καὶ ἡ ἐλληνικὴ Ἰλλυρία. Φίλε! ἔχεις παραγγελίας διὰ τὴν Ἀλβανίαν; . . .

Καὶ ὁ Κάρολος ἐδεξιόβη τὸν Φερδινάνδον καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῷ ὅλην τὴν νύκτα.

II'.

Τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἐφίλευεν εἰς δεῖπνον τὸν φίλον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Rocher de bancale, δὲν κατῴρωνε δὲ διὰ τῶν φιλικῶν παρατηρήσεων νὰ

πίση εις τοῦτο τὸν Φερδινάνδον, ἐὰν δὲν ὑπέσχετο ὅτι εἰς τὸ δεῖπνον ἀπεκλείετο πᾶς ἄλλος, οἷος δὴ ποτε γνώριμός του. Καὶ ὁ μὲν Κάρολος ὠνόμασεν ἕξ ἡ ἐπτά δαιτυμόνας, ὁ δὲ Φερδινάνδος, οὔτε τὰ ὀνόματα γνωρίζων, ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν.

Ὁ γδοῦν ἤδη ὥραν τῆς μεσημβρίας ἀνέβαινον οἱ δύο φίλοι εἰς τὸ ὄχημα τοῦ Καρόλου καὶ ἔφθασαν, πρεπόντως, πρῶτοι. Μετ' ὀλίγον δὲ εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Rocher καὶ τινες δαιτυμόνες, ὑπάλληλός τις δικαστικός, ἀξιωματικός τις τοῦ ναυτικοῦ καὶ καλλιτέχνης τις ἀγαματοποιός, νέοι πάντες καὶ πλήρεις ζωῆς, οὐδὲ τοῦ ἀγαματοποιοῦ ἐξαιρουμένου, ἂν καὶ ἦτον ὠχρὸς, ἂν καὶ ὁ ῥεμβασμός ἐζωγραφεῖτο εἰς τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς του. Καὶ νεανίας μετ' ὀλίγον ἐπεφάνη, συνταγματάρχης τις Ῥώσος, δύο δὲ ἡ τρεῖς μόνον ἔλειπον, ἀλλὰ τὸν ἓνα ἀνήγγειλον ἤδη οἱ ὑπνέται, τὴν κυρίαν Ε... μελωδὸν καὶ ὁ Κάρολος ἤτησε παρὰ τοῦ Φερδινάνδου σχεδὸν συγγνώμην διὰ βλέμματος ἐμφαινόντος ὀλοκλήρους ιδέας. Τέλος πάντων δύο ἔτι περιεμένοντο ἀμέριμοι δαιτυμόνες, διότι χάριν τοῦ γένους αὐτῶν, δὲν εὐλαβοῦντο ποτὲ τὰς ὥρας τὰς ὀρισμένας· καὶ ὅμως οἱ ἄλλοι ἀπῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δείπνου, ἥτις ἦτο ἀφισρωμένη εἰς τὸν Κάρολον, ὅτε ἤρχετο νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο.

Ἐκ μὲν ἀριστερῶν τοῦ ἐστιάτορος ἐκάθητο ὁ Φερδινάνδος, ἐκ δεξιῶν δὲ ὁ νέος ἀγαματοποιός καὶ ἀντικρὺ ἡ τεχνίτις τοῦ μελοδράματος Ε... ἐν μέσῳ τοῦ ἐπιτελείου, τοῦ Γαλλικοῦ ναυτικοῦ καὶ τοῦ μοσχοβίτου στρατοῦ.

— Δειπνῶμεν ! εἶπεν ὁ κύριος Βεδφόρ.

Ἡ λέξις ἦτο μαγικὴ, διότι περιεῖχε στοιχεῖα εὐθυμίας, ἐλπίδος, λύπης καὶ εὐδαιμονίας· ἅμα ὁ εὐγενὴς Ἀγγλος εἶπε « δειπνῶμεν ! » ὁ κόσμος ὅλος ἦτο εὐτυχής.

— Λεῖπουσιν ἔτι δύο προσκεκλημένοι καὶ λυπούμαι πολὺ, εἶπεν ὁ Κάρολος, διὰ τὸν ἓνα μάλιστα... φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ... λέγει ὅτι εἶναι μὲ τὰ σωστά του ἐρωτευμένος καὶ οἱ πάσχοντες ἀπὸ τὸ πάθος τοῦτο πιστεύουσιν ὅτι εἶναι ἀνεύθυνοι πάσης κοινωνικῆς ἐλλείψεως· φαντάζονται ὅταν ἔχωσι δίπλωμα ἐρωτευμένου, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι κωμῳδία ὅπου αὐτοὶ δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ παίζωσι τὸ μέρος των.

— Εἶσαι ἀνηλεὴς κατὰ τῶν πληγωμένων τὴν καρδίαν, ἀγαπητὲ Κάρολε, εἶπεν ὁ Φερδινάνδος.

— Ὅχι, φίλε μου, εἰμαι δίκαιος, ἄλλως τε ὁμιλῶ μὲ ἀνοικτὴν καρδίαν, σὺ δὲ δὲν εἶπες εἰς ἐμὲ τὴν ἐλαχίστην περὶ ἔρωτος λέξιν.

— Καὶ ὅμως, Κάρολε, γνωρίζεις ὅτι εἰμαι ἀσθενής.

— Ναί, γνωρίζω καὶ μικρά τις περιήγησις θέλει σὲ ἀναρρώσει· ἰδοὺ ὁ ἱκανώτερος τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, ὃς σοὶ περιγράφῃ τὴν Ἀλβανίαν, τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα.

(Εὐτέρπ. Τόμ. Ζ'. φυλλάδ. 27)

δὲν σοὶ χρειάζεται οὔτε χάρις γεωγραφικὴς, οὔτε στατιστικοὶ πίνακες... ἀλλ' ὁ φίλος μου δὲν ἔρχεται...

— Καὶ τίς εἶναι ὁ τόσῳ ποθοῦμενος ξένος; ἠρώτησεν ὁ Φερδινάνδος.

— Ἄν δὲν ἀπατῶμαι δὲν σοὶ εἶπον σήμερον τὸ ὄνομά του, διότι ἠγνόουν ἂν μοὶ ὑπέσχετο ὅτι ἔρχεται... ἰδὲ πῶς φυλάττει τὸν λόγον του! εἶναι ἐλαφρόνους καὶ μὲ ἀπελπίζει...

— Ἐὰν ἦναι ἐρωτευμένος, διατὶ ἐκπλήττεσαι; εἶπεν ὁ Φερδινάνδος, ἴσως τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι εἰς τοὺς πόδας...

— Ἐλπίζω, μὰ τὸν Θεόν, εἶπεν ὁ Κάρολος, ὅτι δὲν ἔφθασεν ἔτι ἕως ἐκεῖ, διότι ἡ ἀδελφή μου εἶναι ἡ ἐρωμένη. Τὸ συνοικέσιον εἶναι σχεδὸν ἀποφασισμένον, ἡ δὲ ἀδελφή μου καὶ ἡ θεία μου Ἄννη Βεδφόρ εὐρίσκονται ἐδῶ. Ἦθελον σὲ παρουσιάσει εἰς αὐτάς, ἐὰν δὲν μοὶ ἔλεγες, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ὅτι ἀποστρέφεται ἐπισκέψεις. Ἀλλ' ὅπως δὴποτε, ὁ ἐρωτευμένος εἶναι ἀνυπόφορος...

— Καὶ λέγεται; ἠρώτησεν ὁ Φερδινάνδος.

Ἀλλ' ὁ ὑπνέτης ἀνήγγειλε τὸν κόμητα Μομβάλ.

— Κόμης Μομβάλ.

— Ἰδέ τον, ἐλθέ, μὰ τὸν Θεόν!

Καὶ κεραυνὸς ἐὰν ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ Φερδινάνδος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπληχθῇ περισσότερον· μόλις δύο μῆνες παρῆλθον ἀπὸ τοῦ ἀκρατήτου, ἀπὸ τοῦ ἀδαμάστου ἔρωτος τοῦ Ρινάλδου! ἡ ἀτασσία δὲ αὐτῇ, ἡ ἀπότομος τοῦ αἰσθήματος μεταβολὴ καὶ ἡ μέθη τῆς κεφαλῆς, ἡ ἀδιακόπως ἐκλείπουσα καὶ ἀνανευμένη, διετάρασσον τὰς ιδέας τοῦ ποιητοῦ, ὅστις εἶχε τὴν καρδίαν πολὺ θετικωτέραν καὶ σταθεράν. Παρ' ὀλίγον δὲ νὰ ἀνακαγχάσῃ, τοσούτον ἐστενωχώρει αὐτὸν ἡ περὶ τοῦ Μομβάλ εἰρωνικὴ κρίσις του, καὶ ὅμως ἐκρατήθη.

Ὁ Ρινάλδος Μομβάλ ἐν τούτοις πτοηθεὶς ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς αἰθούσης, δὲν διέκρινε κανένα καὶ ἐχαιρέτησεν ὅλους. Ἐθλίψε δὲ τὴν χεῖρα τοῦ Καρόλου ἐγερθέντος πρὸς ὑποδεξίωσίν του, ἐκάθησε πλησίον τοῦ Ῥώσου συνταγματάρχου, ἔτρωγεν ἐν τάχει καὶ ἔτεινεν ἔνθα καὶ ἔνθα γοργὰ βλέμματα, ἐνῶ ἡ τεχνίτις τοῦ μελοδράματος τὸν ἐβλεπε διὰ τοῦ διπλοῦ τηλεσκοπίου, ἔνθα ἐπέλαμπεν ὁ ἄνθραξ καὶ τὸ τοπάζιον. Ὁ δὲ Κάρολος ἐπέπληττεν ἐρασμῶς τὸν Ρινάλδον ὅστις τῷ ἀπεκρίνετο χωρὶς νὰ αἰσθῇ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τὸ ὀρεκτικώτατον φαγητὸν τοῦ πινακίου του.

— Τί τὰ θέλεις; εἶπε μεταξὺ ἄλλων, ἔχω ἄρα καιρὸν νὰ ἐρωτήσω τί ὥρα εἶναι;... ἀλλὰ δύναμαι, κύριε Βεδφόρ, νὰ σοὶ εἶπω πῶς ἔχουσιν οἱ οἰκεῖοί σου· αἱ κυρίαι τῶρα ἀπῆλθον εἰς τὸ ἰταλικὸν θέατρον, τὰς ἐχαιρέτησα καὶ ἤλθον νὰ σὰς εὐρῶ.

— Μεγίστη ἡ θυσία!

— Σὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν κυρίαν καὶ διὰ τοὺς ἐδῶ κυρίους.

— Πα! εἶπον οἱ φίλοι του· δὲν εἶναι εἰς τὸν νοῦν του· σπεύσον τὸν γάμον, κύριε Βεδφόρ... γίνεται λόγος πολὺς περὶ τούτου...

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Ρινάλδος ὑπερευχαρίστηθεις.

— Κάποιος μοι τὸ εἶπε σήμερον, προσέθηκε φωνή τις καὶ ὁ Μομβάλ παρ' ὀλίγον νὰ ἀποβάλῃ τὸ ποτήριόν του, στρέφων δὲ περίφοβον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ταῦτα εἰπόντος δαιτυμόνος, ἐγένετο ὠχρότερος τοῦ μαρμάρου. Αἱ συνομιλίας δὲν ἔπαυον καὶ περιστρέφοντο ἀπὸ θέματος εἰς θέμα ὥσπερ πτηνὰ ἀτάκτως περιϋπτάμενα.

— Τί ἔχετε κόμη; ἠρώτησε τὸν γείτονα αὐτοῦ ὁ Ρώσσος συνταγματάρχης.

— Φαντάσου μίαν στιγμὴν, ἀπεκρίθη φωνὴ ταπεινοτάτη ὁ Ρινάλδος, ὅτι βλέπω ἐκεῖ κάτω, πρὸ ἐμοῦ, τὴν μορφήν ἐνός νέου, ὃν ἐφόνευσα μονομαχίας...

Καὶ ὁ συνταγματάρχης ἐκάγχασεν, ὁ δὲ Κάρολος καὶ οἱ φίλοι του ἠθέλησαν νὰ μάθωσι τὴν αἰτίαν, ἀλλ' ὁ Ρινάλδος ὥθησε τὸ γόνυ τοῦ ρώσου νεανίου. Οὗτος δὲ, λίαν πνευματώδης, διηγήθη πῶς ὁ γείτων αὐτοῦ, ζητήσας πέρδικα, ἔφαγεν ἀστακὸν καὶ ἐπῆναι πέρδικα. Καὶ ὁ Φερδινάνδος ἐγέλασεν ὥς οἱ λοιποὶ, ἀλλ' ἐγέλασε διὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὠχροῦ δαιτυμόνος, οὗτινος ἐμάντευσε τὴν διάνοιαν, ἡ δὲ τεχνίτις τοῦ μελοδράματος εἶπε πλῆθος ὠραίων λόγων περὶ πέρδικας καὶ ἀστακοῦ καὶ πτηνῶν καὶ διπόδων καὶ τετραπόδων καὶ περὶ τοῦ λοιποῦ ὄχλου τῶν τοιούτων μωρολογιῶν, ὁ δὲ ὑπάλλῃλος δαιτυμὼν εὗρισκεν αὐτὴν μάγισταν χαρίτων καὶ πνεύματος, ἐνῶ ὁ Κάρολος ἠγάλλετο ἐρεθίζων τὴν ζωηρότητα τῶν προσκεκλημένων φίλων.

Οἱ δύο φίλοι ἐν τούτοις ἀναγνώρισαντες ἀλλήλους, ἐβλέποντο μὲν ἐνίοτε δειπνοῦντες, καὶ μετῆχον τῆς κοινῆς συνδιαλέξεως, οὐδέποτε ὅμως εἶπον τὴν ἐλαχίστην λέξιν, ἰδίως εἰς αὐτοὺς ἀναφερομένην. Ὁ δὲ δαίπνος τοῦ εὐγενοῦς Ἀγγλου εἰχέ τι ἰδιότροπον, διότι οἱ δαιτυμόνες ἐκυριεύοντο σχεδὸν πάντοτε ὑπὸ καύφης τινὸς εὐθυμίας, ἥτις ἐτρέπετο ἐπὶ τέλους εἰς παράνοιαν ἢ εἰς φιλοσοφίαν, κατὰ τὸν χαρακτήρα ἐκάστου. Ὁ Κάρολος ἦτο δεινὸς καὶ ἐξησκημένος περὶ τὰ τοιαῦτα καὶ προσδρεῦον ἤδη τὸ συμπόσιον διεύθυνε μὲν κατὰ θέλησιν τοὺς δαιτυμόνας, ὡς ναύτης ἔμπειρος ὅστις ὁδηγεῖ τὸ πλοῖον κατὰ τὸν ἄνεμον καὶ τὸ ρεῦμα καὶ τὰς ὑφάλους, ἠρέσκετο δ' ἐνίοτε παρακτρέπων καὶ αὐτὸ τὸ πλοῖόν του, ἵνα ἐπαινεθῇ μετὰ τούτου σώζων αὐτὸ ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ὁ ὑπάλλῃλος, ὑποβεβρεγμένος ἤδη, ἐπληρμένος δὲ διὰ τὰ προτερήματά του καὶ θελγόμενος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς βασιλίσσης τοῦ μελοδράματος, ἠγείρετο προτείνων πρόποσιν τινα ἀκατανόητον. Τοσούτον δὲ τεχνικῶς διεσκεδάζε τὰς περιόδους τοῦ λόγου του, ὥστε εἶχε τὴν μὲν κεφαλὴν κεκλιμένην, τὰς δὲ χεῖρας καταπιπτούσας.

— Τὴν πρόποσιν, Κύριε Κάρολε, τὴν πρόποσιν μου!

— Μετὰ πάσης χαρᾶς! εἶπεν ὁ δημοτικὸς Κάρολος.

Ἀλλὰ μόνον ὁ τοῦ ναυτικοῦ ἀξιωματικὸς ἠγέρθη καὶ προέπιε μετὰ τῶν δύο ἄλλων ἡρώων τοῦ βάνχου, οἱ δὲ λοιποὶ ἔμεινον ἀγερῶχος οὐδέτεροι.

— Πίνω εἰς υγείαν τῆς καλλονῆς! εἰς υγείαν τοῦ μεγάλου καὶ περιλαμποῦς ἀστέρος! Εἰς υγείαν πασῶν τῶν ὠραίων ἀς ἡμεῖς λατρεύομεν! εἶπεν ὁ Κάρολος.

ἠγέρθησαν τότε πάντες καὶ ἡ πρόποσις ἐτελέσθη γενικῶς ἐν μέσῳ χαροποιῶν ἐπιφωνήσεων. Ὁ δὲ Μομβάλ, προσκληθεὶς ἀπὸ τοῦ γείτονα αὐτοῦ, ὠρκίσθη ὅτι, οὐδέποτε ἠγάπησεν ἄλλην καλλονὴν, πρὶν τῆς ὠραίας ἣν ἠλπίζε νὰ νυμφευθῇ, καὶ ὁ Φερδινάνδος εὐθὺς ἠτένισεν εἰς αὐτόν· ἐν τούτῳ δύο ἄλλοι ἐνηγκαλίζοντο, ὅτε Ρώσσοι συνταγματάρχης, καὶ ὁ τοῦ ναυτικοῦ ἀξιωματικὸς, διότι εὐρέθησαν ἐντελῶς σύμφωνοι ἐπαινοῦντες τὰς χάριτας καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν κομψότητα τῶν γυναικῶν τῆς Πετροπόλεως, οἱ δὲ λοιποὶ δαιτυμόνες ἔλεγον εἰς τὴν τεχνίτιν τοῦ θεάτρου πῶς γυνὴ τις δύναται σήμερον νὰ γίνῃ κόμησα καὶ σύζυγος γερουσιαστοῦ, καὶ τέλος πάντων ὁ Κάρολος, ὁ νεανίας ἀγαλματοποιὸς καὶ ὁ Φερδινάνδος δὲν ἔπαυσον θαυμάζοντες τὴν ἐλληνικὴν ἀγαλματοποιίαν, τὴν τέχνην τῶν ἀρχαίων ἠθοποιῶν, τὴν κωμωδίαν τὴν ἀριστοφάνειον, τοῦ Σοφοκλέους τὰς τραγωδίας, τὰς Ἀθήνας τοῦ Περικλέους, τοὺς ἀγῶνας τοὺς Ὀλυμπιακοὺς.

— Ὡ ἦθη! ὦ καιροί! ἐπεφώνει ὁ Φερδινάνδος.

— Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἶπεν ὁ ἀγαλματοποιὸς, ἐγὼ ὥριζον τὴν τέχνην τοῦ καλῶς ζῆν καὶ τοῦ ἐνδόξως θνήσκειν.

— Λαμπρὸς αἰὼν, ἔλεγεν ὁ Κάρολος, ὅτε οἱ ἄνθρωποι εἰδείπνουν μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τῆς Ἀσπασίας, ἐπὶ τριήρεως ἐλλιμενιζούσης, εἴτε εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, εἴτε εἰς τὸ Μυρτῶν πέλαγος!...

— Καὶ ὅμως, ἐπεφώνησεν ὁ Γερουσιαστὴς ὅστις ἤκουσε ταῦτα, εἶναι πολὺ καλλίτεροι οἱ δαίπνοι τοῦ κυρίου Βεδφόρ καὶ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Rocher de Cancale.

— Πιστεύεις; εἶπεν ὁ Ἀγγλος, ἔστω, δὲν μαλ' ὀνομαζομεν!

— Παμπόνηρε! ὑπέλαβεν ἡ μελωδός, ἡ κυρία Ε... τοῦτο εἶναι πασίγνωστον ὅτι δὲν ἔχει κἀνένα πόθον, τὸν ἐλάχιστον πόθον.

— Καὶ ὅμως ὑπάρχουσιν ἄλλοι, ἔχοντες ὅλως ἀντιθέτους ὁρέξεις, παρετήρησεν ὁ Ἀρώνης.

Ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀργὰ καὶ ὁ Κύριος Βεδφόρ ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως, ἄλλως ἐκινδύνευον νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐκεῖ. Ἐλθε λοιπὸν τὸν Φερδινάνδον ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ πάντες ἐπορεύθησαν εἰς μίαν αἵθουσαν. Ἐκεῖ δὲ, μέσῳ χαρᾶς πολυθορύβου, ὁ Βεδφόρ πα-

ρουσίασε τὸν φίλον του εἰς τὸν Ρινάλδον Μομβάλ καὶ ἀμφότεροι οὗτοι, χαιρετηθέντες, πρῶτον, εἶπον τῷ κυρίῳ Καρόλῳ, ὅτι ἐγνωρίστησαν ἤδη ἀπαντηθέντες, που κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος.

— Χά, χά! ἐγέλασεν ὁ εὐγενὴς Ἀγγλος, καὶ λοιπὸν γνωρίζεσθε; ἀξιόλογα, μὰ τὸν Θεόν, εἰπότε τα, κύριοι, εἰπότε τα. Εἶτα δὲ Μομβάλ, προσέθηκε, τὴν νύκτα ταύτην εἶμαι εἰς συνοικίαν τινὰ μακροτάτην, συνιστῶ τὸν ἀξιόλογον φίλον μου εἰς σέ· φέρε αὐτὸν διὰ τῆς ἀμάξης σου εἰς τὴν κατοικίαν του.

— Μετὰ πάσης χαρᾶς, ἀπεκρίθη ὁ Ρινάλδος.

Καὶ ὁ Φερδινάνδος ἐδέχθη ἀμέσως τὴν πρότασιν. Πάντων δὲ ἀποχωρισθέντων μετ' ὀλίγον, ὁ Φερδινάνδος, εἰπὼν τῷ Μομβάλ τὸν ἀριθμὸν τῆς κατοικίας του, εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἀμάξῃ. Ἦτο δὲ παρὰ τοσοῦτος ἡ ἐπικρατήσασα σιωπὴ, ἀλλ' ὁ 'Ρινάλδος τὴν διέκοψεν ἀμέσως.

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἠλπίζον νὰ συντροφεύσω τὸν κύριον Ἀρώνην ἀπὸψε ἕως εἰς τὴν κατοικίαν του.

— Τὸ κατ' ἐμὲ, ἀπεκρίθη ὁ Φερδινάνδος, δὲν θαυμάζω διὰ τίποτε εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Ἀφοῦ εἶδα τόσα πράγματα, δὲν ἀπορῶ πλέον δι' οἰονδήποτε συμβαῖνον.

— Σὰς ἐννοῶ, εἶπεν ὁ 'Ρινάλδος, ἐμείνετε ὀλίγον ἐκστατικὸς μαθόντες ὅτι νυμφεύομαι...

— Τί τὰ θέλετε; εἶναι μερικοὶ ὀργανισμοί... Τὸ κατ' ἐμὲ, ὁμολογῶ, ὅτι εἶμαι ὑπερβολικὸς καθ' ὅλα, ἀλλὰ τὰ προσκόμματα μὲ φέρουσιν εἰς ἀπογνωσιν, καὶ ἂν ἀδυνατῶ νὰ τὰ ὑπερνικήσω, βαρύνομαι καὶ ὀπισθοδρομῶ. Ἰσως ἐχρειάζετο ἐξαμηνία ὁλόκληρος λατρείας εἰς τὰ ὄρη ὅπως τύχω συγκαταθέσεως τοῦτο ἦτο μακρόν. Ἄλλως τε, ὁμνῶ ὅτι οὐδέποτε ἠγάπησα τοσοῦτον, ὅσον ἤδη τὴν ἀδελφὴν τοῦ κυρίου Καρόλου.

— Σὰς θαυμάζω, κύριε, εἶπεν ὁ Φερδινάνδος· ἐξησκήσατε τὴν ψυχὴν ὡς ἵππον τινὰ μάχιμον, τὴν ὀδηγεῖτε ὅπως θέλετε, τὴν διευθύνετε κατὰ τὰς περιστάσεις ἢ κατὰ τὴν φαντασίαν σας.. Ἀξιόλογα τῇ ἀληθείᾳ.

— Πολὺ φοβοῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ 'Ρινάλδος, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ συμφωνῶμεν...

— Βεβαίως, ἀλλ' ὅμως ἐννοοῦμεθα.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ὑπέλαβεν ὁ 'Ρινάλδος, ἐλπίζω ὅτι δὲν σὰς ἔμεινε καμμία δυσἀρέσκεια...

— Αἱ! καὶ πρὸς τί νὰ δυσχερεστώμαι; ἀπεκρίθη ὁ Φερδινάνδος, πρὸς τί νὰ ζῶ μισῶν ἢ ἀγαπῶν; ἀδιαφορῶ διὰ τὰ πάντα, βεβαιωθῆτε.

— Κύριέ μου, εἶπεν ὁ 'Ρινάλδος, στηριζόμενος εἰς τὴν μαλακὴν γωνίαν τῆς ἀμάξης, πιστεύω ὅτι ἀπατάσθε. Δυσκόλως πείθομαι ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε τήν...

— Σὰς ζητῶ μίαν χάριν, τὸν ἀντέκοψεν ὁ Φερδινάνδος· τὸνομα αὐτὸ νὰ μὴ προφέρηται καθόλου.

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἔχω δίκαιον;

— Βλέπω, ὑπέλαβεν ὁ Φερδινάνδος, ὅτι ἔχετε ὠραίαν τύχην. Ἀκούσατέ με, κύριε, ἂν καὶ δὲν ἦμαι φίλος σας, πιστεύσατε τὴν συμβουλὴν μου

ταύτην· ἐστὲ γενναῖος εἰς τὴν εὐτυχίαν, ὡς ἄλλοι εἶναι γενναῖοι εἰς τὴν συμφορὰν. Ἀγαπήσατε τέλος καὶ πιστεύσατε μίαν φορὰν καὶ καλὴν.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ 'Ρινάλδος· ἀρχίζω νὰ βαρύνωμαι τὸ κενόν, ἀλλ' ἰδοὺ, εἴμεθα εἰς τὴν κατοικίαν σας, προσέθηκε μετ' ὀλίγον.

Ὁ δὲ Φερδινάνδος καταβὰς ἀπὸ τῆς ἀμάξης, νύχαιστος τὸν 'Ρινάλδον, ὅστις τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα μετὰ τινος συστολῆς ὁ Φερδινάνδος τὴν ἔθλιψε καὶ οὕτως ἐχαιρετήθησαν, ὁ μὲν, ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἀπὸ τῆς ἀμάξης, ὁ δὲ, ὁ ποιητής, ἀπὸ τοῦ δρόμου.

— Ἐχθροὶ ἢ φίλοι; ... ἠρώτησεν ὁ 'Ρινάλδος.

— Οὔτε ἐχθροὶ, οὔτε φίλοι, ἀπεκρίθη ὁ Φερδινάνδος.

— Ὑγιαίνετε λοιπὸν, καὶ εἴθε ἐνταμωθῶμεν εἰς καλλιτέραν ἐποχὴν! προσέθηκεν ὁ 'Ρινάλδος.

— Δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω, εἶπεν ὁ ποιητής.

Καὶ ἐχωρίσθησαν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑΙ.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ (I)

(Συνέχεια, ὅρα φυλλάδ. 26.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

‘Ο Ναπολέων ιδιωτεύων. Ἡ Ἰωσηφίνη.

Κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1794 ὁ Ναπολέων, ὑποστράτηγος ἤδη προβιβασθεὶς, ἐφθασεν εἰς τὸ ἐν Νικαίᾳ στρατόπεδον τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐξετάσας τὰς διαφόρους τοποθεσίας, συνέταξε σχέδιον πολεμικόν, ὅπερ ὑπέβαλεν εἰς τὸ ἐν Παρισίοις Συμβούλιον. Τὸ σχέδιον δὲ τοῦτο ἐγκρίθη—μεγάλῃ ἤτοι ἤδη καὶ δημοτικῇ τοῦ Ναπολέοντος ἡ ὑπόληψις μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τουλῶνος— ἐξέτελσεν ὁ στρατηγὸς Μασσήνας, τοῦ ἀρχιστρατήγου Δυμερβίων ἀσθενήσαντος. Καὶ ἐκυριεύθη μὲν ἡ πόλις Oneille, ὑπὸ τῶν Ἀγγλων κατεχομένη, διέβη δὲ ἡ γαλλικὴ στρατιὰ ἀπὸ ἐδάφους τῆς δημοκρατίας τῶν Γενουίνσιων, ἂν καὶ αὕτη ἐπέμενεν ἀποποριουμένη τὴν διάβασιν, καὶ ἡ περίφημος τοποθεσία Saorgio, ὑπὸ δισμυρίου στρατοῦ κρατούμενη, ἠλώθη τῷ κράτει τῆς λόγχης, καὶ ἡ σημαία τῆς Δημοκρατίας ἐστήθη ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης τῶν Ἀλπεων κορυφῆς. Τετράκις χίλιοι αἰχμαλῶται καὶ ἐβδομήκοντα τη-

(I) Ἐξκολουθοῦμεν μεταφράζοντες καὶ οὐχὶ ἐρανιζόμενοι ὡς κατὰ λάθος προεῖρηται. Ταῦτα δὲ ἐκ τῆς ἀξιολόγου ἱστορίας τοῦ Ναπολέοντος ὑπὸ Νορβαίν.